

Jack Sparrow i Johnny Depp

Coneixeu Jack Sparrow, oi?

És el protagonista de les quatre pel·lícules de la sèrie de *Pirates del Carib*. De segur que recordeu el seu aspecte estrofolari: és bru i té el cabell molt llarg, recollit amb un mocador vermell. Es fa trenes a la barba, usa arracades i porta un tricorni de capità. Va armat amb un sabre i dues pistoles.

És un pirata simpàtic i original. I no només a les pel·lícules. Ho dic perquè ho sé per experiència: quan tenia 12 anys, vaig participar en un xat amb Jack Sparrow.

I us faré una recomanació. Si alguna vegada teniu la sort de xatejar amb Jack Sparrow, no se us acudeixi escriure, per exemple:

«Hola! Com et va, Jack Sparrow?».

Perquè ell està molt orgullós de manar el vaixell pirata més ràpid del Carib, *La Perla Negra*, i de seguit fa la correcció. Escriu i subratlla:

«Compte, grumet. CAPITÀ Jack Sparrow».

I ara m'avançaré a les vostres objeccions, amics lectors. Perquè me les imagino.

Per exemple, un lector Tal em dirà: «El capità Jack Sparrow no existeix. És un personatge d'una pel·lícula».

Cert. Us ho aclareixo: en realitat vaig xatejar amb Johnny Depp, l'actor que interpreta el capità Jack Sparrow. Però és més o menys el mateix: Johnny Depp està totalment identificat amb el seu personatge.

I imagino una segona pega.

El lector Tal, per exemple, em dirà: «El que contes és inversemblant. És impossible que un nen de 12 anys, normal i corrent, aconseguixi xatejar amb un tipus tan famós com Johnny Depp».

Us responc: doncs ho vaig fer, perquè res és impossible per a un nen de 12 anys. En aquest llibre us explicaré com m'ho vaig apanyar per xatejar

amb Johnny Depp. I us explicaré tot el que em va dir i com va canviar la meva vida.

Edicions Bromera

Concurs a Facebook

Sempre he estat un admirador de Johnny Depp, i per això el seguia en les xarxes socials. A través de la seva pàgina a Facebook rebia notícies seves i m'assabentava de curiositats amb relació a *Pirates del Carib* i altres pel·lícules. Per exemple: sé que s'està preparant *Pirates del Carib 5*.

Una nit, fa un parell d'anys, va aparèixer aquest anunci:

«CONCURS:

Per a admiradors de Jack Sparrow.

PREMI:

Els guanyadors disposaran d'un xat personal i exclusiu amb Johnny Depp».

A sota estaven especificades les condicions del concurs. Es dirigia només a nens d'entre 11 i 13 anys. Calia enviar a l'adreça chat@johnnydepp.com un correu electrònic amb tres apartats:

1. Nom del concursant i aficions.
2. Dades del pare i la mare.
3. Una selecció de les cinc millors frases de les pel·lícules de *Pirates del Carib*.

En base a les respostes, Johnny Depp seleccionaria cinquanta nens a tot el món per xatejar amb ells.

Em va semblar un concurs curiós i interessant, però no m'ho vaig prendre molt seriosament. Al cap i a la fi, la pàgina de Facebook de Johnny Depp en castellà té 19.776.418 seguidors. Quines possibilitats tenia d'estar entre els cinquanta guanyadors?

Havia oblidat l'assumpte, però la meva mare, que també era seguidora de Johnny Depp a Facebook, va llegir l'anunci i m'ho va dir l'endemà, a l'hora de sopar:

- Participaràs en el concurs de Johnny Depp?
- No.
- Per què?
- Perquè tinc una possibilitat entre 19 milions de guanyar.

–No és fàcil, però cal provar sort. No et vindria de gust xerrar amb ell en un xat?

–Sí, però és impossible.

Ma mare va respondre:

–Almenys, intenta-ho. De segur que Johnny Depp coneix un munt d'histories boniques. De Hollywood, dels Estats Units i fins i tot dels pirates. Per participar, només cal enviar un mail.

–És perdre el temps –va replicar.

–Ho escrivim entre tots dos?

–És igual, mare. De debò.

–Doncs ho faré jo –va respondre, decidida.

Jo no estava de bon humor, però ja sabeu que les mares són molt pesades. Quan se'ls posa alguna cosa al cap, insisteixen i insisteixen. I, en aquest cas, reconec que la mare tenia tota la raó del món: enraonar amb Johnny Depp a través d'un xat em va canviar la vida. Les mares pesades també tenen la seva part positiva!

Aquella nit em vaig ficar al llit aviat. Però la mare es va quedar fins ben tard a l'ordinador.

L'endemà, vaig obrir el meu correu i vaig veure que m'havia enviat un mail. Deia:

Bon dia, Martí:

Et passo la informació que he preparat per al con-

curs de Johnny Depp. Valora-ho tu mateix i decideix si vols participar o no.

Dades del concursant: Martí Blesa Mieras, 12 anys. Aficions del Martí: lectura, cinema i guitarra.

Pares: Maria Mieras i Rubén Blesa. Maria: 41 anys, agent d'assegurances. Rubén: 40 anys, dibuixant. Situació dels pares: separats.

Les cinc frases preferides de *Pirates del Carib*:

1. «Que ningú no es mogui. Se m'ha caigut el cervell!»
2. «L'armada segueix aquí. L'enemic s'aproxima per estribord. I crec que és temps d'abraçar aquesta antiga i noble tradició pirata: fugir!»
3. «Senyors: aquest dia es coneixerà com el dia en què QUASI es mengen el capità Jack Sparrow.»
4. «Han tingut la sensació d'estar en un lloc alt i voler saltar? Jo, no.»
5. «És això un somni? No. Si ho fos, hi hauria rom a tot arreu.»

Si et decideixes a participar, has d'enviar aquest mail a chat@johnnydepp.com avui mateix.

Que passis un bon dia.

Maria

Ma mare era molt llesta. Sabia que jo no estaria d'acord amb la seva selecció de cinc frases i que això em motivaria a participar.

La va encertar. No em van agradar les seves frases, encara que ella les hagués triat amb la millor intenció del món. De segur que havia anat al Google, havia escrit «frases de *Pirates del Carib*» i havia visitat algunes webs per després triar les més gracioses.

La mare actuava com si *Pirates del Carib* fos un simple passatemps sense contingut més enllà d'unes rialles. En canvi, jo sabia que Jack Sparrow era un mestre que, amb humor i amb gràcia, ensenyava coses importants.

Vaig decidir participar en el concurs, a la meua manera. Vaig començar a escriure frases, molt ràpidament, perquè les pel·lícules de *Pirates del Carib* són les meves preferides i les he vist tantes vegades que em sé els diàlegs de memòria. En cinc minuts, vaig anotar divuit frases. Llavors em vaig aturar.

Vaig tenir una inspiració. Si volia guanyar el concurs per davant de 19 milions de possibles participants, havia de ser diferent. Original.

I vaig decidir actuar com un veritable pirata del Carib. És a dir: em vaig saltar la norma de les cinc frases.

Les vaig esborrar totes i les vaig substituir per una. Només una:

«La brúixola apunta cap al que més desitges».

Aquestes vuit paraules deien l'essencial. Les pronunciava Jack Sparrow a la primera part de *Pirates del Carib*, davant la brúixola màgica capaç de revelar on són tots els tresors. Vaig enviar el mail a chat@johnnydepp.com, em vaig ficar al llit i vaig oblidar l'assumpte. Tenia la quasi absoluta seguretat que no hi hauria resposta.

Però va passar l'inesperat. Una setmana després, vaig rebre un mail:

Benvolgut Martí Blesa:

Ha estat vostè seleccionat, al costat d'altres 49 joves, per mantenir un xat privat i personal amb Johnny Depp.

Els xats s'efectuaran per mitjà de l'Skype a la seva adreça de correu electrònic. El primer xat serà demà a les 14 h, horari de Los Angeles; 22 h, horari de la Unió Europea. Espera a les 22 h i rebrà la trucada.

Salutacions cordials,

Johnnydepp.com

La mare es va posar supercontenta en saber que havia estat seleccionat.

–Faràs un xat amb Johnny Depp! –va exclamar–. Les meves amigues fliparan!

–Contestaran que és mentida –vaig respondre.

–Què vols dir?

–Que Johnny Depp en persona no farà el xat amb mi. Em prens per un nen de sis anys?

La mare va quedar confusa uns instants i va respondre:

–Tant se val! Serà algú que coneix Johnny Depp.

–O no...

–Martí, no siguis tan negatiu –va afegir la mare–. Et connectaràs al xat?

–Si tu ho dius...

–Sí, ho dic.

–Entesos.

Ho vaig dir sense cap entusiasme. La mare em va mirar, em va fer un petó i va sospirar.

La desaparició del pare

Amb el que he anat explicant, suposo que ja us deveu haver adonat que jo, Martí Blesa, als meus 12 anys, no era precisament el que es diu un nen alegre. Al contrari: era trist, desconfiat i veia sempre el costat negatiu de les coses.

La causa principal de la meva tristesa l'heu llegit a la fitxa que la mare va proposar enviar per al concurs de Johnny Depp:

«Situació dels pares: separats».

La separació era molt recent. El meu pare havia marxat de casa només feia dues setmanes. Per a mi, va ser tot un trauma.

Us explicaré com va passar.

Des de molt petit, ja havia detectat que els meus pares no s'entendien bé. Tenien problemes i discutien sovint. Suposo que perquè tenien una manera de ser molt diferent.

La mare, Maria Mieras, és una dona de caràcter fort, realista i treballadora. En canvi, el meu pare, Rubén Blesa, és un home somiador, imaginatiu i independent. El contrast quedava de manifest en les seves professions: la mare treballava en una agència d'assegurances i el pare era dibuixant.

Les coses van començar a anar cada vegada pitjor quan va arribar la crisi. La famosa crisi. A la mare li van abaixar el sou. Al pare el van acomiadar de la seva empresa.

Hi havia problemes de diners a casa i el pare no trobava ocupació a la ciutat. Per això va començar a viatjar. Buscava feina, encara que fos lluny. Passava temporades fora de casa i estava de mal humor. La mare es quedava amb mi i es queixava de les seves absències. De vegades, ell viatjava i deia a on anava. D'altres, simplement, desapareixia.

Els pares no em contaven els seus problemes. Creien que jo no me n'adonava, però als 12 anys els nens som molt més llestos del que s'imaginen. Els observava. Els sentia parlar per telèfon, xiuxiuejar

a les postres i discutir a la nit en el seu dormitori, quan jo em desvetllava.

El problema es plantejava en els següents termes. D'una banda, la meua mare tenia feina fixa en la seva companyia d'assegurances. De l'altra, el meu pare no tenia oportunitats a Espanya i es plantejava treballar a l'estranger. Què fer, doncs? A on anar?

A més, jo era al mig. I calia afegir la necessitat de pagar la hipoteca del pis. La mare tenia raó quan argumentava que era millor quedar-se, i el pare la tenia quan afirmava que tenia dret a marxar i buscar un futur millor. Tots dos tenien la seva part de raó i no volien cedir.

I així fins que, un dia, el pare va desaparèixer. Sense una paraula. Sense ni tan sols dir-me adéu.

Ja havia passat altres vegades. Però vaig intuir des del principi que en aquella ocasió era més greu. Abans, sempre havia avisat, s'havia acomiadat i havia tornat.

Tenia por del que pogués passar. Comptava els dies des de la seva partida. Un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit.

De tant en tant li trucava per telèfon per saber on era, quan tornaria i si m'enyorava com jo a ell. Però no responia. Li vaig enviar sms i whatsapp.

Tampoc va contestar. Li vaig enviar mails. No va reaccionar. Només silenci. Vaig acabar amb la sensació desagradable que el meu pare em defugia. O, pitjor encara, que no m'estimava.

El novè dia, a la fi, em vaig armar de valor i vaig treure el cap al dormitori de la mare.

—On és el pare? Vaig preguntar.

—Se n'ha anat.

—On?

—A Nova York. Ha trobat una feina de dibuixant.

—Quan tornarà?

La mare va negar amb el cap. Estava desconsolada.

—Però tornarà, oi? —vaig insistir.

—No ho sé.

—Per què? Nova York no és tan lluny. Si fins i tot Jack Sparrow, després de mort, va tornar a la vida a *Pirates del Carib 3*!

La mare em va abraçar i va respondre:

—Fill meu! Quan aprendràs que la vida no és com les pel·lícules?

La mare s'equivocava. De vegades, la vida és exactament com les pel·lícules. I us ho demostraré, si seguiu llegint aquesta història.